

1.

Bėdos bernardinų vienuolyne. 1562 metų Kalėdos

Devyni vienuoliai ilgais rudais abitais, su gobtuvais ant galvų, laikydami rankose degančias žvakes, supo Adą ratu. Jie artėjo ir didėjo, akys žibėjo pykčiu, burnos virto kreivomis grimasomis. Adui trūko oro, jis ėmė kosėti, kakta išrasojo nuo prakaito. Staiga vienas vienuolis, stulbinamai panašus į bjaurybę Voicechą, rodomuoju pirštu bedė Adui į veidą tardamas: „Tu, budelio mokiny, keliausi tiesiai į pragarą!“ Žemė ėmė slysti Adui iš po kojų. „Aš jau nebe budelio mokiny, – puolė teisintis jis springdamas, – aš dabar pono vaito padėjėjas...“ Vienuolis Voicecho veidu nusikvatojo: „Budelio mokiny per amžius!“ Adas pasijuto krentąs, kūną ėmė svilinti pragaro liepsnos. Kažkur toli išgirdo žmonos Benignos balsą: Adai!.. Tik kodėl tas balsas toks ramus, gal net truputėlį piktas?

– Adai, pabusk! – kumščiaavo jam į šoną Benigna. – Užmigai vidury kalėdinių mišių, kaip tau ne gėda?

Apsidairęs Adas įsitikino, kad išties užparpė bažnyčios suoloje, pasidėjęs galvą ant priekinio klaupito atlošo. Maudė

kelius, galva plyšo iš skausmo, bet karštis nubudus iš sapno nedingo. Laimė, vienuoliai su žvakėmis rankose taikiai meldėsi priešais altorių ir visai neatrodė pikti. Tik bjaurybė Voicechas, rotušės raštininkas ir pikčiausias Ado priešas, klūpantis už kelių eilių, pasilenkęs vaipėsi ir rodė Adui nederamus ženklus. Štai ir vėl bus pretekstas visai raštinei juoktis iš vargšo Ado, o juk kam nepasitaiko užsnūsti per ilgą ir nuobodžią mišią?

Adas pasitrynė perštintį randą ant skruosto, likusį po gaisro vaikystėje. Susijaudinus ar karščiuojant skruostą visada bjauriai dilgčiodavo. Tamsokus plaukus Adas nešiojo kiek ilgesnius – vis dėl to rando, mėgino pridengti. Daugiau niekuo nesiskyrė nuo kitų per dvidešimt perkopusių jaunų vyrų, buvo vidutinio ūgio, nei storas, nei plonas, veido labiau dailaus nei bjauraus, žiūrint į šoną be rando.

– Melskimės! – paragino kunigas prie altoriaus ir užgiedojo lotynišką *Pater noster*.

Adas kartojo maldos žodžius, bet mintys klaidžiojo kažkur toli. Štai jau beveik treji metai, kaip jis atsikratė nekenčiamos mokinystės pas Vilniaus budelį Ignacą, bet atrodo, kad ši nešlovinga praeitis persekios jį amžinai. O juk niekas jo nė neklausė, nori jis budelystės mokytis ar ne. Miestui privalu turėti budelį, vykdančią teismų nuosprendžius. Meisteris Ignacas palengva kriošo, buvo vienišas ir nusprendė, kad jo tarnas našlaitis Adas perims amatą, kai pats kalavijo pakelti nebevalios. Argi su budeliu ginčysiesi? Tiesą sakant, mokslai Adui ėjosi prastai. Besimokydamas fizinių jėgų įgijo, o štai dvasinių – ne. Gyvybę atimti, net ir nuteistajam – ne juokas. Gerai, kad Ignacas neskubėjo ir smarkiai nespaudė. Antraisiais mokinystės metais atsitiko stebuklas – Ignacas įsitaisė pačią,

Kauno budelio našlę Aną. Netrukus budelienė pagimdė sūnų, ir Ado padėtis pasikeitė. Sulaukęs įpėdinio, budelis Adą iš mokinystės atleido. Kaip tik tuo metu, lyg tyčia, Adas padėjo Vilniaus vaitui Rotundui išnarplioti painią bylą. Todėl Augustinas Rotundas pakvietė jį tapti raštininku ir vaito padėjėju, net kamarėlę savo namuose virš arkliidžių gyventi davė.

Gyventų sau Adas dabar ir džiaugtųsi, jei ne tas bjaurybė Voicechas, rotušės raštininkas, niekad nepraleidžiantis progos pasišaipyti. Ir visus kitus raštininkus prieš Adą jau spėjo nuteikti. Eidami pro šalį jie net atšoka, tarsi Adas būtų koks raupsuotasis. Ir rankos niekada nepaduoda. Priežastis šios nemilės paprasta – pavydas. Kadaise Voicechas buvo Vilniaus vaito Augustino Rotundo numylėtinis ir patikėtinis. Paskui vaitas priėmė Adą, pristatė visiems kaip savo „padėjėją ypatingoms byloms“. Ak, Adas tada taip didžiavosi, taip džiaugėsi, tokius didžius planus kūrė! Tik kad tų ypatingų bylų per trejetą metų nė vienos nepasitaikė. Kad dykas nesėdėtų, Adas dirbo rašovu ir net pasiuntiniu, tad, nors nenorėdamas, vis Voicecho kelyje pasipainiodavo. Argi jis, Adas, kaltas, kad ponas vaitas jam daugiau dėmesio rodo? Vat pamėgink šitai Voicechui paaiškinti...

Ado pati Benigna buvo gražiausia ir išmintingiausia moteris visame Vilniuje. Kadaise ją Adas iš kalėjimo rūsio, galima sakyti, iš pačios mirties nagų ištraukė, išsprendė bylą ir įrodė Benignos nekaltumą. Vėliau jau Benigna jį nesyk gelbėjo, mat nusimanė ne tik apie vaistingąsias žoleles, bet ir apie žmonių būdą. Vos tapęs vaito padėjėju, Adas vedė Benigną ir tapo laimingiausiu vyru žemėje. Prieš metus jiems gimė sūnelis Mikalojus, švelniai Mikučiu šaukiamas, sveikas ir guvus berniukas.

Ado gyvenimas būtų buvęs kaip medumi teptas, jei ne to bjaurybės Voicecho patyčios. Mėgino jis skųstis Benignai dėl Voicecho, bet ši vis kartojo: „Būk protingesnis, nekreipk dėmesio.“ Kadaisė ji tikrai būtų vyrui padėjusi, gal net kokių žolelių nuo piktumo Voicechui sumaišiusi, bet sūneliui gimus visai nustojo vyro reikalais domėtis. Vien tik mažių popino, vien tik juo rūpinosi. Štai ir dabar gieda su visais giesmę ir švelniai žvelgia į kūdikį glėbyje, tarsi Ado šalia nė nebūtų.

Tiesą sakant, ir pats vaitas Rotundas pastaruoju metu šaltokai su Adu kalbasi, neretai vos sutikęs akis šalin suka. Žinoma, galima jį suprasti. Trejus metus laiko padėjėją ypatingoms byloms, o tų bylų kaip nėra, taip nėra. Kam toks padėjėjas reikalingas? Adas jau pradėjo nuogausti, kad vieną dieną vaitas ims ir išmes jį kaip kokį nenaudingą daiktą. Kur tada reiks dėtis su pačia ir sūneliu?

Todėl Adas svajojo apie kokią nors ypatingą bylą, kurią lengvai išnarpliotų, ponui vaitui savo reikalingumą įrodytų. Ir bjaurybei Voicechui nosį nušluostytų. Ir Benigna galėtų juo didžiulis kaip anuomet, kai likimas jam palankus buvo ir vieną po kitos tris bylas atsiuntė. Nūnai nevyksta Vilniaus mieste nieko ypatingo. Žinoma, vagys ir žmogžudžiai niekur nedingo, kartkartėmis leidžia meisteriui Ignacui užsidirbti, tik nusikaltimai tie paprasti, aiškūs, neišradingi, kaltieji kaipmat sučiumpami. Tyrėjo niekam nereikia.

– Melskime mūsų Viešpatį Jėzų Kristų malonių! – garsiai paragino kunigas.

Adas mintyse paprašė sveikatos sau ir savo šeimai. Ėmė svarstyti, ar dera melsti Viešpatį atsiųsti ypatingą bylą? Juk toji byla, taip reikalinga Adui, kažkam bus nelaimė ir skausmas.

Nebent niekas nenumirtų. Bet ar tada tai būtų ypatinga byla? Ne, mirtis byloje reikalinga, vadinasi, Adas ketina melsti Viešpatį kito žmogaus mirties? Tai gal vis dėlto nedera to prašyti?

Kol Adas svarstė, kunigas vėl ėmė giedoti, nedarniai priariant susirinkusiesiems, kurių, reikia pasakyti, buvo ne taip ir daug. Aukšta ir erdvi Šventųjų Pranciškaus ir Bernardino bažnyčia atrodė pustuštė. Ir labai šalta. Žiema šiemet pasitaikė žvarbi, šaltį keitė ledinis vėjas, žeriantis į veidą aštrias sniego adatas. O per Kalėdas gamta visai pašėlo, nuo speigo tvoros poškėjo ir paukščiai skrisdami į ledą sušalę žemėn krisdavo. Ir būtent tokiu oru Benigna panūdo į ankstyvasias mišias eiti, gimstantį kūdikėlį Kristų giesmėmis pasitikti. Adas bandė ginčytis, bet kur ten. Jei jau pati užsispiria, neperkalbėsi. Esą ji norinti Mikučiui prakartėlę bernardinų šventoriuje parodyti. Tiesa, prakartėlė išties daili: po nedidele stogine vienuoliai buvo sustatę šventosios šeimos ir piemenėlių medinės skulptūras, centre stovėjo mažutės ėdžios, jose gulėjo medinis kūdikėlis Jėzus. Trys čionai iš tvarto atgintos gyvos avys godžiai pešė šieną iš po Išganytojo nugaros. Stikliniame žibinte krūpčiojo žvakės liepsnelė, jos šviesoje Dievo Motinos veidas regėjosi besimainantis, tarsi gyvas. Tik Mikučiui šis vaizdas visai nerūpėjo, jis saldžiai miegojo mamos glėbyje, apmuturiuotas minkštu avikailiu. Adas įtarė, kad ne Mikučiui, o pačiai Benignai magėjo garsiąją brolių bernardinų prakartėlę pamatyti. Galėjo taip ir pasakyti, o ne temptis jį į patį miesto pakraštį saulei dar nepatekėjus dėl nebūtų dalykų.

Adui labiau patiko melstis parapinėje miesto bažnyčioje, skirtoje šventajam Jonui. Ten galėjo su saviškiais pasilabinti, žodeliu kitu persimesti. Sutikdavo bičiulį Motį, visų rotušės

sargybinių vadą, taip pat meisterį Ignacą su mieląja pačia Ana ir sūneliu. Kitas Ado draugas, pirklys Andrius, keliaudamas į vokiečių kraštus persimetė į Augsburgą tikėjimą, o netrukus prisišliejo prie paties kunigaikščio Radvilos vadovaujamų kalvinistų, bet jo pati Marija tebebuvo ištikima Romos katalikams, dažnai miesto bažnyčioje meldavosi. Ten net elgetos prie durų buvo iš matymo pažįstami. Ir žmonių parapiinėje bažnyčioje susirinkdavo daugiau, tad į pabaigą galėdavai net kailinius atsilapoti. Tiesą sakant, ir mišios miesto bažnyčioje trukdavo trumpiau. Dabar atrodė, kad bernardinų kunigas niekada nebaigs giedoti. Karštis sklido Ado kūnu, skruostai liepsnojo, bet kūną purtė drebulys. Bus kokią ligą pasigavęs, ne kitaip. Kad tik greičiau viskas baigtųsi, tada – namo ir į šiltą guolį. Bigna išvirs kvapnios arbatėlės, va tuomet ir bus pačios tikriausios Kalėdos.

Iš paskutiniųjų sutelkęs dėmesį, Adas pamėgino prisidėti prie giedančiųjų tikėdamasis, kad taip laikas prabėgs greičiau. Bandė kartoti eilutes, kurių skambesys buvo bent šiek tiek pažįstamas ar nuspėjamas. Įsistebeilijo į kunigą. Tai buvo pagyvenęs vyras kiek raukšlėtu švariai nuskustu veidu, dailiomis ilgapirštėmis plaštakomis. Atrodė geras, ramaus būdo žmogus, tik kažkodėl Adui pasirodė pernelyg išblyškęs. Kai nususukęs prieš altorių kėlė į viršų ostiją, jo rankos įtartinai virpėjo. Ūmai Adui baisiai panižo nosį. Kaip ne laiku! Sulaikė kvapą, trynė išdavikę nosį, bet neištvėrė ir pačiu iškilmingiausiu momentu, kunigui keliant prie lūpų vyno taurę, per visą bažnyčią nuaidėjo garsus „apčyyy!“ . Kunigas krūptelėjo, rankos sudrebėjo, per baltą drabužį nutįso raudona lyg kraujas išsiliejusio vyno dėmė. Kaimynai atsisukę piktai sušnypštė Adui liautis, tarsi

jis tyčia būtų tai padaręs. Voicechas, pasislėpęs draugams už nugarų, leipo juokais.

Jausdamasis visišku nevykėliu, Adas šiaip ne taip sulaukė pamaldų pabaigos ir tučtuojau patraukė namo, nė nestabtelėjęs dar kartelį pasigrožėti dailiąja prakartėle. Benigna neprieštaraudama sekė iš paskos, spausdama prie krūtinės taip ir nenubudusį Mikutį. Nesiskundė ir nesiginčijo, sekė paskui suniurusį Adą ir tik kiek sunkesnis alsavimas išdavė, kad metukų sūnelis jau ne toks lengvas, kad glėbyje nešiotum. Iki namų teko klampoti gerą galą kelio, sušalęs sniegas gurgždėjo, kojos slyščiojo ant apledėjusių grindinio akmenų. Gerai, kad ankstyvo ryto brėkšma jau išvaikė naktį ir eiti buvo lengviau.

Prie pat namų juos pasitiko Kalėdų ryto varpai, ataidintys iš skirtingų miesto pusių.

– Su Kalėdom, surūgėli, – švelniai pasišaipė Benigna ir pasistiebusi pakštelėjo vyrui į sušalusį skruostą. – Tuoju pagaminsiu gardaus šventinio valgio, išvirsiu gydamosios arbatėlės.

Adas nenorėjo nei valgyti, nei gerti, tetroško griūti į guolį, užmigti ir nenubusti iki kitų metų. O gal ir iki vasaros. Arba kol pagaliau atsiras kokia nors ypatinga byla.

Deja, numigti pavyko vos keletą valandų. Įdienojus šlapias nuo prakaito ir kosintis Adas buvo ištrauktas iš guolio, vaito tarnui reikliai šūktelėjus: „Pas poną Rotundą, skubiai!“ Adas bambėjo ir pyko, bet galvoje sukirbėjo slapta viltis: jeigu kviečia skubiai, gal byla? Ypatingoji?

†

VILNIAUS VAITAS Augustinas Rotundas laukė padėjėjo ypatingoms byloms savo kabinete. Patalpa buvo tirštai prikūrenta, židiny s tviskė karščiu, malkos traškėjo, skleisdamos aitrų kvapą, ugnies atšvaitai žaidė ant sienų apmušalų ir atspindėjo knygų spintos durelių stikle. Ponas vaitas, solidus keturių dešimčių metų vyras, sėdėjo minkštame krėslė aukšta atkalte, raštuota skara užklotas kojas užkėlęs ant žemo suoloelio. Minkštas raudonas naminis švarkas buvo prasegtas, ilga barzda dengė nériniuotą baltų marškinių apykaklę. Pliką galvą šildė minkšto raudono audinio beretė su guziku. Putlias rankas sunéręs ant stambaus pilvo, vaitas spinduliavo visiška ramybę, todėl, vos įėjęs ir metęs žvilgsnį, Adas pajuto nusivylimą. Ypatingos bylos visada keldavo ponui vaitui galvos skausmą ir baisų nerimą.

– Sėskis, – mostelėjo ponas į krėslą priešais. – Turiu tau užduotį.

Gal vis dėlto byla? – pagalvojo Adas, ir liepsnojančios skruostai iškaito dar labiau. Nuo karščio kambaryje darėsi silpna, bet atsilapoti švarko pono akivaizdoje nedrįso.

– Ką tik turėjau svečią, – vėl prabilo vaitas. – Mane ap-
lankė Bernardinų konvento* gvardijonas tėvas Bernardas. Jų, mažesniųjų brolių observantų, vienuolynas ir bažnyčia stovi miesto pakrašty, prie Vilnios upės, turbūt žinai?

Adas patvirtindamas linktelėjo, o širdis suspurdėjo kažkur kulnuose. Nejau kunigas pasiskundė dėl to nelemto Ado čiaudėjimo bernardinų bažnyčioje ir pralieto vyno? Jei pareikalas atlyginti nuostolius, bus bėda. Tikriausiai tie puošnūs,

* Konventas – katalikų vienuolija, vienuolynas.

sidabru siuvinėti kunigų drabužiai kainuoja tiek, kiek Adui ir nesisapnavo...

– Tai štai, tėvas Bernardas papasakojo, kad jų vienuolyne dedasi keisti dalykai. Panašu į nelabų dvasių siautėjimą. Naktimis kažkas braižosi apie langus, žingsniuoja koridoriais ir kvatoja klaikiais balsais. Vienuoliai kasnakt užmiega nesveiku miegu ir rytą laiku pabusti neįstengia. Nebegali nei valgyti, nei ilsėtis, net deramai melstis nebesugeba. Visi taip įsibaiminę, kad tėvas gvardijonas bijo nelaimės. Štai šiąnakt per mišias bažnyčioje kažkoks kvailys nusičiaudėjo, o kunigas, tėvas Ipolitas, iš baimės net Komunijos vyną ant balto arnoto išliejo.

Adas tirštai nuraudo, bet vaitas Rotundas nepastebėjo. Pasakojo toliau be didelio noro, gal net mažumėlę bodėdamasis:

– Žinoma, vienuolynai nėra mūsų miesto jurisdikijoje. Tiesiai pasakiau gvardijonui: mūsų valdžia nei su konventu, nei su dvasiomis niekaip nesusijusi, įtakos tam neturi, todėl padėti negalime. Patariau į poną vyskupą ar kapitulą kreiptis. Tėvas Bernardas patikino padaręs viską, kas pridera, su piktomis dvasiomis susidūrus, bet niekas negelbėjo. Ir ponas vyskupas į jų bėdas ranka numojo, nes laiko neturi. Tėvas gvardijonas atsidūręs labai keblioje padėtyje.

Pro duris nosį kyštelėjo tarnas Stasiukas. Vaitas mostu parodė į židinį, tarnas mitriai prišoko, įmetė į blėstančią ugnį keletą malkų ir dingo už durų. Židinyš vėl suūžė, Adą pylė karštis. Kaip ponas vaitas gali tokioje pekloje gyventi? Ir, regis, net visai gerai jaučiasi.

– Paskui tėvas Bernardas prisipažino bijantis, kad visą šią velniavą galėjo užtaisyti Vilniuje išsigalję protestantai. Mat broliai bernardinai uoliai pluša, traukdami sielas iš eretiško

paklydimu liūno, tuo piktindami Kalvino pasekėjus ir kitus netikėlius. Prieš porą metų, pasak gvardijono, ši nesantaika virto tikru karu su labai liūdnamis padariniais – gaisru bažnyčioje ir vienuolyne. O dabar, sako jis, nelabieji kalvinistai nusprendė visus vienuolyno gyventojus iš proto išvesti. Tik tėvas Bernardas nesupranta, kaip jiems tai pavyksta, nes vienuolynas uždaras ir gerai saugomas. Todėl ir prašo mūsų, ištikimų katalikybės gynėjų, pagalbos. Žinoma, slaptos. Juk Kalvino pasekėjus globoja pats Vilniaus vaivada ir didysis kancleris Mikalojus Radvila, supranti? Nevalia tiesiog taip, be įrodymų, jų apkaltinti. – Ponas vaitas atsiduso ir pasiglostė tankią išpuoselėtą barzdą.

Adas jau duso nuo karščio, bet Rotundas į jį nežiūrėjo. Žvilgsniu klaidžiojo po rojaus sodą vaizduojantį gobeleną ant sienos, visa esybe trokšdamas atsidurti ten, kur nėra religinių karų ir erezijų.

– Erezija mūsų dienomis plinta kaip maras, – toliau kalbėjo vaitas, vis dar žvelgdamas į rojaus sodą. – Nuo aukščiaušių pareigūnų iki eilinių miestiečių. Ir mums nelieka nieko kito, kaip ištiesti pagalbos ranką broliams katalikams. Vienuoliški konventai yra lyg katalikybės bastionai, piktžaidės eretikų akyse. Tačiau tie bastionai silpsta, ir, jų gėdai, netgi turiu pasakyti, kad tarp pačių vienuolių pasitaiko perbėgėlių į ereziją. Štai pranciškonai, turintys seną bažnyčią Smėlynėje, ne vieną gyvatę užantyje išaugino. Dominikonai su erezija menkai bekovoja, daugiau bylinėjasi su miestu dėl visokių niekų. Karmelitai Puškarnioje ištisą vienuolišką miestą pasistatė, tik mums, Vilniaus miestui, naudos iš to nedaug. Taigi kova su netikėliais gula ir ant mūsų, dorų katalikų, pečių. Turime

padėti broliams bernardinams, tačiau jokių būdų neviešinti to, kol neturėsime aiškių ir tvirtų įrodymų. Tau aišku?

Adas linktelėjo, nors nebuvo tikras, ar gerai suprato, ko iš jo norima. Akys ašarojo, mušė prakaitas, galvą pusiau skėlė skausmas.

– Keliauk į vienuolyną, – paliepė vaitas. – Voicechas raštinėje tave pavaduos. Esi galvotas vyras, pasikalbėk su gvardijonu, gal net pernaktį kitą, pamėgink išsiaiškinti, kas brolius kankina. Ir niekam, girdi, niekam apie tai neprasitark, tik gvardijonui ir man. Supratai?

– Bet aš su dvasiomis nelabai moku tvarkytis... – išlemeno nei šį, nei tą Adas.

Vaitas piktai numojo ranka.

– Nebūk kvailas, Adalbertai. Rask tą, kas broliams kenkia, pagauk už rankos ir atvesk pas mane. Esu tikras, kad tai bus visiškai žemiškas asmuo iš kūno ir kraujo. O jei nerasi, ką gi, niekas man negalės prikišti, kad broliams katalikams bėdoje rankos neištiesiau.

Supratęs, kad pokalbis baigtas, Adas atsistojo. Išėjo iš vaito kabineto gal kiek per greitai, bet už gaivaus oro gurkšnį būtų nežinia ką atidavęs. Išpuolęs laukan ilgai žiopčiojo, gaudydamas ledinį žiemos orą, kol galvoje prašviesėjo. Tada nukėblino namo, į kamarėlę virš pono vaito arklidžių.

Kamarėlė buvo ankštoka, bet patogi, o darbščios Benignos rankos pavertė ją jaukiausiu kampeliu, kokį tik Adas buvo matęs. Arklidžių kvapus permušė džiūstančių žolelių aromatai, krosnis maloniai šildė, o ne tvoskė karščiu. Patalpos viduryje stovėjo tvirtas pušinis stalas, pasieniais – suolai. Ant jų nakčiai Benigna paklodavo šieną kimštus čiužinius ir

patalus. Mikutis miegojo lopšyje, maloniai pono vaito pačios paskolintame. Kamarelės gale, po langu, pūpsojo Benignos kraičio skrynia, dailiais piešiniais išmarginta – gražiausias baldas kamaroje. Ko daugiau jaukiam lizdeliui bereikia?

Adui grįžus, ant stalo garavo Benignos paruoštas mėsos kepsnys, užpildas žolelėmis kvepiančiu padažu. Tuos padažus gaminti Benigna iš vaito virėjo Hanso išmoko. Nors vokiečiai Hansas nė žodelio mūsiškai nemokėjo, Benigna su juo kažkaip susikalbėdavo. Dažydamas duoną į kvapnų tirštimą, Adas papasakojo žmonai, kokią užduotį gavo iš pono vaito. Nelabųjų dvasių reikalai jį ne juokais baugino, negelbėjo net vaito Rotundo patikinimas, kad kenkėjas bus žmogus iš kūno ir kraujo. Benigna klausėsi susirūpinusi. Jos močiutė, gyvenanti kaime, buvo ne tik gyduolė, bet ir visokias dvasias pažino, nuo mažens jų sergėtis mokė. Todėl Benigna nusikabino nuo kaklo mažulytį maišelį, močiutės padirbtą amuletą, ir atkišo Adui. „Nuo piktų dvasių ir kitokių nelaimių, – paaiškino. – Su tomis dvasiomis menki juokai, būk atsargus, mielas.“ Užsikabinęs amuletą, Adas pasijuto mažumėlę ramesnis. Sočiai pavalgęs atsisveikino ir išėjo.